

JESU VIDNESBYRD ER PROFETIENS AAND

NUMMER 21 | 1. NOVEMBER 1924 | 73. AARGANG

DE FØRSTE SKRIDT PAA VEJEN TIL FRELSE.

(Tale af Præsident *Rudger Clawson* af de Tolvs Raad, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 22. Juni 1924.)

—

(Fortsat fra Side 308.)

De vil erindre at have læst om Nikodemus, der gik til Frelseren om Natten, da han rimeligvis skammede sig ved at gaa til ham om Dagen, fordi Jesus Kristus var upopulær, hans Lærdomme og Efterfølgere upopulære. Nikodemus anerkendte Storheden af Kristi Gerning. Han erkendte, at han maatte være en Guds Profet paa Grund af de Ting, han gjorde, og de Mirakler, han udførte i Folkets Midte, og han sagde: »Vi vide, at du er en Lærer kommen fra Gud.« Jesus syntes villig til at undervise ham og svarede: »Uden nogen bliver født paany, kan han ikke se Guds Rige.« For Nikodemus var dette en meget mærkværdig Udtalelse. Det var uden Tvivl en Tanke, der aldrig før var kommen til ham, og han undrede sig sigende: »Hvorledes kan et Menneske fødes, naar han er gammel?« Jesus saá, at han ikke forstod ham, og svarede: »Uden

nogen bliver fodt af Vand og Aand, kan han ikke komme ind ind i Guds Rige.«

Dette er en særdeles tydelig Forklaring af, hvad Daab er. At blive fodt af Vand og af Aand er en fuldstændig Daab. Vi véd, hvorledes Folk kan blive fodt af Vand. Vi véd, at Jesus selv underkastede sig denne Handling og blev fodt af Vand, idet han gik ned i Vandet i Jordans Flod. Johannes gik ogsaa ud i Vandet, og Jesus blev dobt af ham i Floden.

Det vilde ikke have været nødvendigt at gaa ud i Jordans Flod, dersom en anden Slags Daab kunde have gjort samme Nytte, dersom Bestænkelse vilde have været lige saa godt. Men han gik ned til Fladen og ud i Vandet, hvoraf ganske naturligt folger, at han blev nedsænket i Vandet, »begravet« som Paulus siger i Lighed med hans Dod og bragt ud af Vandet i Lighed med hans Opstandelse. Der kunde ikke være Lighed med Dod og Opstandelse i nogen anden Maade at udfore denne Handling paa. Vi tror paa Begravelsens Daab.

Her vil maaske et Spørgsmaal lig det folgende opstaa hos nogle: »Jeg kan indse, hvorledes et Menneske kan blive dobt eller fodt af Vand, men hvorledes kan han blive fodt af Aand?« Svaret er: Ved Haandspaalæggelse af en, som har Myndighed til at meddele den Helligaand. Er der noget i den hellige Skrift, der lader formode, at den Helligaand blev meddelt paa denne Maade? Ja, det er Skriftens tydelige Ord. Vi finder i det nye Testamente, at Apostlene drog ned til en vis By for at meddele den Helligaand til nogle, som var blevne døbte med Johannes Daab. Og da de sagde, at de intet havde hort om den Helligaand fra den, der dobte dem, sagde Apostlene da til dem, at de ikke var døbte med Johannes Daab, thi Johannes lærte, at der skulde komme en efter ham, der vilde dobe med den Helligaand og Ild; men da de ikke var blevne underviste om denne Lære, var de heller ikke dobt med Johannes Daab af en, som havde Myndighed dertil.

Derfor dobte Apostlene disse Mennesker og lagde Hænderne paa dem for den Helligaands Gave, hvilket er Aandens Daab.

Den Helligaand kom over dem og fyldte deres Hjerter, saaledes at vi med fuld Føje kan sige, at de blev døbt eller født af Aanden. Denne Lære om Daaben har vidunderlig stor Betydning, og ved sin Aand har Herren givet os en Forstaaelse deraf. Det er ikke en ligegyldig Ting, det er ikke blot en Nedsænkning i Vand eller en ydre Form. Det er en af Evangeliets store Ordinancer, der tillige med de andre hellige Principper tilvejebringer Frelse for Menneskets Sjæl.

Lad os nu for et Øjeblik dvæle lidt ved den anden af de to store Kendsgerninger, som jeg omtalte: Det evige Evangelium og Guds Kirke, hvilken sidste er kaldet til at frembære og forvalte Evangeliet i enhver Tidsalder, naar dette er paa Jorden. Kirken er af stor Vigtighed. Det er ikke tilstrækkeligt blot at tro paa disse Lærdomme, men vi maa gøre Brug af dem gennem et Samfund eller en Organisation, hvori de er til Stede. Da Frelseren kom og paabegyndte sin Missionsgerning, skred han straks til at organisere sin Kirke. Det er dette Punkt, jeg ønsker at fremhæve. Han gik langs med Søens Bred, og blandt Fiskerne der kaldte han nogle til at følge sig, fordi han havde et Arbejde for dem at udføre. Disse blev kaldet Jesu Kristi tolv Apostle.

Dette var en Organisation og flere andre blev oprettet, bestaaende af Mænd i Kirken iførte forskellige Grader af Autoritet. Ypperstepræster omtales af Paulus, og Jesus kaldte halvfjerds og sendte dem ud to og to for at berede Vejen for ham, og hos Lukas finder vi følgende Udtalelse: »Men de halvfjerdsindstyve vendte tilbage med Glæde og sagde: Herre, ogsaa de onde Aander er os lydige i dit Navn.«

Og i Apostlenes Gerninger har vi en anden Organisation i Præstedømmet omtalt: »Men efter at de i hver Menighed havde udvalgt Ældste for dem, overgave de dem under Bøn og Faste til Herren, hvem de havde givet deres Tro.«

Saaledes faar vi Oplysning om, at Frelseren organiserede sin Kirke med disse forskellige Embedsmænd. Paulus siger: »Men I er Kristi Legeme, og Lemmer enhver især. Og nogle

satte Gud i Menigheden for det forste til Apostle, for det andet til Profeter, for det tredie til Lærere, dernæst kraftige Gerninger, dernæst Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, og forskellige Slags Tungetale.« Og paa et andet Sted: »Saa er I da ikke mere Fremmede og Udlændinge, men I er de Helliges Medborgere og Guds Husfolk, opbyggede paa Apostlenes og Profeternes Grundvold, idet Hovedhjørnestenen er Kristus Jesus selv, i hvem enhver Bygning sammenfojes og vokser til et helligt Tempel i Herren.«

Hvorledes kunde Bygningen vokse til et helligt Tempel i Herren uden Apostle eller Profeter i Kirken? Menneskene har absolut ikke Ret til at afskaffe disse forskellige Præstedommets Embeder eller nogle af dem. Hvorledes kan en Kirke eksistere, hvorledes kan den vokse aandeligt, hvorledes kan Guds Folk blive undervist om guddommelige Ting uden Apostle og Profeter? Dog findes der mange Sekter i Kristendommen, der ikke har Apostle og Profeter iblandt sig og gor gældende, at de ikke længer behoves i Kirken. Det forekommer mig, at dersom Apostle og Profeter nogensinde behovedes i Kirken og i Verden, da er det i Dag.

Jeg glæder mig, mine Brodre og Sostre, i Jesu Kristi Evangelium, der atter er gengivet til Jorden, og som administreres gennem Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Jeg véd, at dette er Guds Værk. Jeg bevidner for eder i al Oprigtighed, at dette er Guds Værk, og at Jesus er Kristus, Menneskenes Frelser, og at Joseph Smith var hans Profet og var et Redskab i Herrens Haand til at grundlægge Guds Kirke paa Jorden i disse de sidste Dage. Jeg bevidner for eder, at Joseph Smith var en stor Profet, en af de største, der nogensinde har levet, en Mand, der havde Noglerne til Himmeriges Rige i denne den sidste Husholdning. Han havde dem i Livet, han havde dem i Doden, og han har dem i Dag. Han mistede intet ved sin Martyrdød. Magten og Myndigheden, som han besad, blev overfort til hans Efterfolgere.

Vi har Kristi Kirke, vi har Kristi Evangelium med Magt og

Myndighed til at føre denne Guds Kirke frem til Sejr. Dette bevidner jeg for eder i al Ydmyghed og i den Herre Jesu Kristi Navn. Amen.

KOM HVILEDAGEN IHU.

(Af *Wendell S. Stout* i »Improvement Era«.)

—

Blandt Budene givne paa Sinai Bjerg er intet mere gavnligt, og dog intet mere hensynsløst tilsidesat af Menneskene, end det, der vedrører Sabbatsdagen. Der er i Virkeligheden kun faa, som blot foregiver at komme Dagen i Hu, og blandt disse faa synes den største Del at mangle Forstaaelsen af, hvad det betyder eller at paaskønne Værdien af at holde den hellig. Det ringe Antal af Mennesker forsamlede i vore Gudshuse paa denne Dag bærer Vidnesbyrd om den herskende Mangel paa Tro, hvad dette Bud angaar. I vore Byer er Forlystelsesstederne overfyldte, medens Kirkerne næsten er tomme. Søndagssport og Adspredelser træder i stedse større Grad i Stedet for Gudstjeneste. Og ude paa Landet bliver Søndagen mere og mere som en almindelig Ugedag for Udførelsen af alskens Arbejde. Mange Mennesker skelner ikke mellem Søndagen og de andre Dage; de klæder sig paa samme Maade, tænker det samme og udfører det samme Arbejde som paa de andre af Ugens Dage.

For saadanne Mennesker er Oksen altid kort fast i Sølen. Deres Arbejde driver dem; det er af saa stor Vigtighed, at de ikke kan faa Tid til at holde Sabbat. Med andre Ord, for dem betyder Sabbaten ikke en Lejlighed til at udvide deres Sjæle; det er blot en Dag til Erhvervelsen af deres daglige Brød; de har glemt, at der findes saadan noget som aandeligt Brød, og at de trænger meget haardt til det.

Disse Tilstande viser tydeligt, at Hensigten med Sabbaten er tabt af Syne, og som Følge deraf kan de ikke se nogen Grund, hvorfor man ikke skulde kunne udføre nødvendigt(?) Arbejde paa den Dag; eller hvorfor man ikke skulde kunne

besoge et Forlystelsessted eller gaa paa Jagt eller Fiskeri eller anden Adspredelse som en Forandring fra de seks Dages ensformige Arbejde. Det ser ud til, at vi har glemt den forste Sætning i Budet: »Kom Hviledagen ihu, at du *holder den hellig.*« De fleste af Budene givne paa Sinai er negative, men dette Bud har ogsaa en positiv Side. Vi skal ikke alene afholde os fra at arbejde, men vi skal holde Dagen hellig. Intet Arbejde at udfore er blot en nodvendig Betingelse for, at dette kan gores.

Man har i tidligere Tider lagt storre Vægt paa den negative Side af dette Bud, maaske fordi dets Opfyldelse lettere kunde gennemtvinges ved Lov. Bibelen beretter saaledes om en Mand, der blev stenet til dode, fordi han arbejdede paa en Sabbat. Og denne Haandhævdelse af Forbudet mod at arbejde naaede Hojdepunktet paa Kristi Tid, da Farisæerne anklagede Jesu Disciple for at have plukket Aks paa en Sabbat for at tilfredsstille deres Hunger. Til Trods for den ypperlige Lektie, der indeholdes i Frelserens Svar, finder vi, at Puritanerne mange Aarhundreder senere gjorde sig skyldige i en lignende Vildfarelse og fojede en anden til, idet de *tvang* Folk til at holde Dagen hellig ved at paatage sig en gudfrygtig Mine og gaa i Kirke.

Men under denne udvortes Strenghed blev selve Formaalet tabt af Syne, og som Folge deraf er man efterhaanden naaet til den modsatte Yderlighed at gore Dagen til en næsten hedensk Festdag. Sondagen er bleven en Dag til Sport og Udflugter af alle Slags; den er bleven gjort til Handelsvare og dens Formaal tilintetgjort. Den guddommelige Hensigt med Sabbaten er uset af mange; de betragter den som intet andet end et ubehageligt Baand lagt paa Mennesket af Gud alene for at prove hans Tro og lære ham Lydighed. De har glemt Frelserens Ord: »Sabbaten er til for Mennesket.« Altsaa er Sabbaten ikke indstiftet af Hensyn til Gud, men til Gavn for Mennesket.

Det skulde derfor synes at være meget vigtigt for os at ud-

finde, paa hvad Maade vi kan anvende Dagen mest fordelagtigt, og hvad dette end er — Arbejde, Fornøjelser, Læsning eller hvad som helst, der tjener os til størst Nytte, det er, hvad vi bør bruge Dagen til. Gud har givet os Sabbaten, for at vi kan have den størst mulige Gavn af den, og dersom vi ikke anvender den saaledes, er det os, som lider Tab.

Lad os derfor spørge os selv: »I hvad Hensigt blev Mennesket sendt til Jorden?« Tydeligvis for at han kunde leve. Et ganske ligetil Svar paa et saa vigtigt Spørgsmaal, men kun faa er i Stand til at fatte Sandheden deraf. Vi er her for at leve. Hvorfor saa ikke gøre Sabbaten til en Livets Dag? Dersom vi blot kan leve en Dag ud af syv, vil vort Arbejde blive lettere, vort Liv længere, vi vilde faa mere udrettet og Alderdommen tøve med at nærme sig. Vor Glæde vilde være større og varigere og Livets Sorger lettere at bære. Vi vilde være rige, selv uden at eje en Øre; Sabbaten vilde i Sandhed være en Hvilens Dag. »Kommer hid til mig alle, som lide Møje og ere besværede. . . . Tager mit Aag paa eder og lærer af mig; thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet; saa skulle I finde *Hvile* for eders Sjæle. Thi mit Aag er gavnligt, og min Byrde er let.«

Men Sabbaten er først og fremmest en Dag til Gudsdyrkelse. Det er en Dag, paa hvilken vi skal takke og prise Gud, hvem vi bør elske over alle Ting. Og dersom vi elsker ham, bliver det den største Glæde at tjene og dyrke ham.

Gudsdyrkelse er en bevidst Bestræbelse paa at tjene Gud. At tjene og elske i Forening giver den største Glæde. Disse to Elementer er nødvendige for Opnaaelsen af virkelig Glæde. »Thi saaledes elskede Gud Verden, at han gav sin Søn den enbaarne, for at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv.« Er dette ikke Kærlighed lagt for Dagen i Handling? Ligesom Guds Herlighed er at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket, eller at betjene Mennesket, saaledes er Menneskets Herlighed at tjene Gud og sine Medmennesker. Sabbaten er en Lejlighed for os

til at række ud efter og gribe det evige Liv. »Den, der tror paa mig, skal aldrig dø.« Det er kun de Døde, der dø, og det var om saadanne, at Kristus sagde: »Lad de Døde begrave deres Døde.«

Lad os derfor komme Sabbaten ihu og holde den hellig. Vi skulde hvile fra alt Arbejde, men dette er kun, for at vi kan erhverve os flere af Livets virkelige Værdier. Vi bor ikke være ledige paa denne Dag, thi det er en Dag til Gudsdyrkelse, til at tjene Gud og hans Børn. Lad os hjælpe dem til at leve. Lad os gøre Brug af Lejligheden til at samles i Herrens Hus, saaledes at vi kan opfylde denne Hensigt. Lad os huske paa, at den største Glæde kommer af at omgaas med og deltage i andres Glæder og Sorger. Lad os ikke vanhellige Sabbaten ved at soge verdslige Fornøjelser. Lad os ikke lukke os selv ude fra Sabbatens Glæder. Lad os leve paa denne velsignede Dag.

AARSAGSLOVEN.

Det bodes der for i lange Aar,
Som kun var en stakket Glæde;
Det smiler man frem i flygtig Stund,
Man bort kan i Aar ej græde.
J. P. Jacobsen.

Disse Linier udtrykker en Sandhed, som Apostelen Paulus fremsætter paa folgende ikke mindre slaaende Maade: »Thi hvad et Mennesker saar, det skal han ogsaa hoste. Thi den, som saar i sit Kod, skal hoste Fordærvelse af Kodet; men den, som saar i Aanden, skal hoste evigt Liv af Aanden. Men naar vi gor det gode, da lad os ikke blive trætte; thi i sin Tid skulle vi høste, saafremt vi ikke give tabt.«

Hvad et Menneske saar, det skal han ogsaa hoste. Tydeligere kan Aarsaglovens grumme Lære ikke udtrykkes. Hvo, som saar Uret, skal hoste Ulykke, siger Salomon, og Heseas antyder, at den, som saar Retfærdighed, skal hoste Miskundhed. Aarsagsloven gør sig gældende i hele Naturen, ja i hele

Universet, og er et Led eller en Del af den evige Tingenes Orden, der er Grundlaget for al Udvikling. Det er en evig Lov, at enhver Virkning har haft en Aarsag, enhver Ting et Ophav, og at enhver Bevægelse fører enten fremad eller tilbage. Derfor er der ogsaa en uundgaaelig Følge forbunden med enhver Handling, vi udfører.

Hele Tilværelsen, hele Evangeliets Plan, indbefattende Adams Fald og Kristi Forsoning, er baseret paa denne Lov, eller rettere, er i Overensstemmelse med den. Den kan ikke omstødes eller sættes ud af Virksomhed. Vort Liv her paa Jorden former sig netop, som det maatte forme sig som Følge af vore egne eller vore Medmenneskers Handlinger, eller som Følge af vore Handlinger i en Tilværelse før denne. Disciplenes Spørgsmaal: »Har denne syndet eller har hans Forældre, siden han er blind født?« antyder, at vi her paa Jorden for en stor Del høster efter, hvad vi har saaet i Forudtilværelsen. Evangeliets Lære om, at hver skal dømmes efter deres Gerninger, tilkendegiver, at vi i det næste Liv skal høste, hvad vi saar her.

Men ogsaa indenfor dette Jordelivs Ramme viser det sig, at som vi saar, saaledes høster vi. Vi kan ikke saa og overlade til andre at høste; ejheller kan vi høste, hvad andre har saaet, selv om det overfladisk set mange Gange kan se saaledes ud. Der er hos alle Mennesker en mere eller mindre udpræget Trang til at aflaste deres Samvittighed ved at skyde baade Skyld og Ansvar for det mest mulige over paa andre. Selv at bære Ansvaret for deres eget forbigangne Liv og høste dets onde eller gode Frugter, det er der yderst faa, som er villige til. De fleste gruer for Aarsagslovens ubønhørlige Skæbne.

Paa intet Omraade er dette saa iøjnefaldende som paa det seksuelle, hvilket en Præst i Folkekirken sandt og fyndigt udtrykker paa følgende Maade: »Overmaade mange unge lever her, som gjaldt der ingen Aarsagslov, som man en skønne Dag kunde rende fra Følgerne af sine egne Gerninger. Med lovløs Haand plukker man Livets røde Roser, men vil intet vide af

den Sorg og Harm, som deraf rinder. Og naar Øjeblikket synes passende til at bryde af, formørker man med sin Skygge den Kirkedor, som man i mange og lange Aar ikke gik ind ad, og kræver af Præsten derinde, at han skal indvie al denne Løsagtighed, saa den ingen onde Frugter sætter. . . . Man lægger i hans Hænder et baade menneskeligt og kristeligt nedværdiget Liv og venter at modtage tilbage et helligt Ægteskab.«

Hvor mange forsøger ikke paa denne Maade at komme bort fra Ansvaret for deres Ungdoms Forvildelser — vil undgaa at høste, hvad de har saaet. Men Aarsagsloven er ubønhørlig. Den forbinder Tiden før Ægteskabets Stiftelse med Tiden efter. Hvad de unge i deres fremtidige Samliv vil eje af menneskelige og moralske Værdier, maa de selv medbringe. Gid vore unge vilde lære at forstaa og tilfulde værdsætte denne Sandhed, inden de tankeløst og for »en stakket Glædes Skyld« saar Ukrudt, som senere i Livet vil volde dem Skam, Sorg og megen Møje.

Det er sandt, at vi kan gaa til Gud med vor Synd, og at han kan tilgive og udslette den. Men Syndens Virkninger lever videre. Det er ogsaa sandt, at Gud er i Stand til at vende vor Skæbne, saa at alle Ting maa tjene os til gode. Men vi maa ikke tro, at denne Vending af en Menneskeskæbne foregaar uden Smerter, thi det, som var saaet, det skal og maa høstes.

Syndens Følger udebliver aldrig, og Syndens Frø bærer altid Frugt. Synd er lig Ukrudt, det vokser af sig selv, medens den gode Sæd maa passes og plejes. En gammel Mand sad nedbøjet og fortvivlet paa sit Kammer i sin Datters Hjem, hvor han førte en kummerlig Tilværelse. Aldrig hørte han et venligt Ord, og hans Mad blev sat ind til ham som til en Hund. Han blev spurgt, om det var hans Datters Uvenlighed, der gjorde ham bedrøvet og nedtrykt. »Nej,« svarede han, »det er min egen. Jeg høster, hvad jeg har saaet. Netop saaledes, som jeg nu bliver behandlet, var jeg mod min gamle Moder de sidste Aar, hun levede. Jeg faar kun, hvad jeg har fortjent, og min Bøn er, at det, jeg nu lider, maa opveje det, som jeg forbrød.«

Men ligesom daarlige Handlinger spirer og bærer Frugt, saaledes vil ogsaa det gode, hvis vi blot vil lade det gro. Den bedste Maade at udrydde Ukrudtet paa er at plante god Sæd, pleje og gøde den, da vil Ukrudtet dø. Har vi saaet Ugræs, da maa vi ogsaa høste det, men lad os plante saa megen god Sæd, som det er os muligt, saaledes at Høsten maa blive overvejende god. Gode Gerninger er spirekraftig Sæd, der giver hundrede Fold. Dersom vi er hjælpsomme, barmhjertige, tilgivende, godgørende, selvopofrende og gør det, som »er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt«, vil vi høste Fred, Glæde, himmelsk Fryd og Salighed her paa Jorden og desuden have en Skat i Himmelen. Det bliver en dobbelt Høst, og naar Marken, det vil sige vort eget Hjerte, en Gang er gjort rede og tilplantet med den gode Sæd, vil den bære Frugt til evig Tid.

J. S. H.

NY PRÆSIDENT FOR DEN EUROPÆISKE MISSION.

Ved et sidst i August Maaned af det første Præsidentskab og de Tolv afholdt Møde blev Ældste David O. McKay hæderligt afløst fra at præsidere over den europæiske Mission, og Ældste James E. Talmage, ogsaa af de Tolvs Raad, blev kaldet til at afløse ham. Dr. Talmage vil blive ledsaget af sin Hustru og to yngste Børn og vil ankomme til England i Løbet af November Maaned.

MISSIONSNYHEDER.

FORFLYTTELSE. Ældste Fay L. Curtz, der i et Aar har virket som Konferencesekretær i Aalborg, er løst fra denne Stilling og forflyttet til Københavns Konference. Ældste Herschel S. Lund er beskikket som hans Afløser.

FREMADSKRIDELSENS GRUNDLOV.

(Af *C. G. Latham* i »Liahona«.)

—

Staten Virginias Lærerskole har, til Vejledning for sine Elever, formuleret en Skolevedtægt, hvis Bestemmelser hviler paa et fornuftigt og erfaringsmæssigt Grundlag. Den syvende Paragraf i denne Vedtægt er meget betydningsfuld. Den lyder som følger:

»Vi tror, at den ædleste Tjenestegerning bestaar i at undervise Landets Børn om Sandheden.«

Menneskets Sind er ligesom en Have, og alt afhænger af Maaden, hvorpaa den dyrkes. Saaningen af Sæd er imidlertid ingen Nytte til, undtagen der kan blive en Høst. Og dersom vi ønsker at høste noget Udbytte af dette gode Arbejde, da maa vi selv vise Lydighed mod Sandhedens Grundsætninger. Som Apostelen Paulus lærte: »Vide I ikke, at naar I fremstille eder for en som Tjenere til Lydighed, saa er I hans Tjenere, hvem I lyde, enten Syndens til Død, eller Lydighedens til Retfærdighed.« (Rom. 6: 16.) Følgelig er det af stor Vigtighed for os, at vi viser Lydighed mod den højeste Gud og hans Retfærdighed, for at vi kan blive meddelagtige i de Velsignelser, der er i Vente for dem, som tjener ham. Thi »der blev en Lov uigenkaldelig fastsat i Himmelen, før denne Jords Grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle Velsignelser er forjættet; og naar vi erholder nogen som helst Velsignelse fra Gud, er det ved Lydighed mod den Lov, til hvilken Velsignelsen er knyttet.« (Pag. Bog 130: 20, 21.)

Det er sagt, og det er rigtigt, at Vedkendelse af og Lydighed mod Loven er sikre Tegn paa, at Fornuftvæsener skrider frem. Lydighed er et Princip af stor Betydning. Ved en vis Lejlighed sagde Kristus til sine Disciple: »Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger.« (Joh. 14: 15.) Her finder vi, at dersom vi elsker Kristus, vil vi adlyde ham. Og ved Lydighed mod Herren lever vi i Overensstemmelse med hans Love, hvilke alle er byggede paa Sandhed. Det er sagt, at Lydighed

er intet mere eller mindre end Efterlevelse af Sandhed. Derfor, Sandhed er uden Værdi for os, dersom den ikke benyttes. I det Øjeblik, Sandheden benyttes, begynder Lydigheden. Hvis vi altsaa onsker at skride fremad, maa vi vise Lydighed mod de Love, hvorefter al Udvikling foregaar.

Lydighed er mere end blot Erkendelse af Sandhed; det er Efterlevelsen af en Sandhed. Kristus sagde: »Men hvorfor kalde I mig Herre, Herre, og gør ikke, hvad jeg siger?« (Luk. 6: 46.) »Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre, skal komme ind i Himmeriges Rige, men den, der gor min Faders Vilje, som er i Himlene.« (Matt. 7: 21.)

Enhver god og oploftende Egenskab har sin Modsætning. Lydighedens Princip har derfor ogsaa sin Modsætning, nemlig Ulydighed. Ulydighed og Synd er enstydige, og Udøvelsen af hver især bringer de samme Folger. »Lydighed mod Sandhed betyder Fremgang, at undlade at benytte Sandhed foraarsager Tilbagegang.« Og kun de fremadskridende vil bestaa; de, der gaar tilbage, omkommer. »Virksomhed er Liv,« siger Videnskabsmanden. Endvidere, Lydighed betyder Frihed. Det er en uomstødelig Kendsgerning, at den storste Frihed, Mennesket kender, kommer gennem Lovlydighed, medens Trældom og Elendighed kommer til Mennesket som Folge af dets Overtrædelse af Lov.

Apostelen Paulus skrev: »Men nu, da I er blevne frigjorte fra Synden og er blevne Guds Tjenere, have I eders Frugt til Helliggorelse og som Enden derpaa et evigt Liv; thi Syndens Sold er Dod, men Guds Naadegave er et evigt Liv i Kristus Jesus, vor Herre.« (Rom. 6: 22, 23.) Det er derfor af stor Vigtighed for os, at vi er lydige mod Retfærdighedens Love. Har vi noget afgorende Eksempel paa Lydighed, kunde nogen maaske sporge. Ja, vi har. Overvej disse Pauli Ord: »Endskont han (Jesus) var Son, lærte han Lydighed af det, han led, og efter at være fuldkommet blev Aarsag til evig Frelse for alle dem, som lyde ham.« (Heb. 5: 8,9.) Det er sandt, at Mennesket har Handlefrihed — Retten til at vælge, hvad han

selv synes. Men det maa erindres, at Menneskets Handlefrihed ikke kan overskride Lydighedens Lov. Han kan frit vælge at adlyde enten det gode eller det onde. Dersom han forkaster Sandhed, viser han derved Lydighed mod Satans Indskydelser. Lydighed mod Gud leder til evig Ophojelse og Fremadskriden, men »Syndens Sold er Dod«.

Naar skal vi begynde at adlyde Sandhed? Dette Sporgsmaal har været besvaret med, at »Tiden er uendelig; der var et »i Gaar«, der er et »i Dag«, og der vil være et »i Morgen«. Evangeliet omfatter alle Tider.« Vi maa imidlertid huske paa, at selv om der var et »i Gaar«, er et »i Dag«, og vi venter et »i Morgen«, saa er der kun tildelt os en lille Del af denne Tid. Derfor har Tiden stor Værdi for os. Og dersom vi onsker at faa det fulde Udbytte af den os tildelte Tid, da maa vi tage Vare paa den, thi en af vore farligste Fjender har Navnet Opsættelse — en Fjende, der stjæler det fra os, som aldrig kan erhverves tilbage. Og dersom vi venter til i Morgen med, hvad der burde have været udfort i Dag, har denne snedige Fjende stjaalet en Dag fra os, medens Vagten sov. Dersom vi befinder os i en saadan Tilstand af Uvirksomhed og Ligegyldighed, da er det paa hoje Tid, at vi tager os sammen og begynder efter bedste Evne at gore Brug af Dagene, eftersom de kommer og gaar. Vi kan tilbagekalde Begivenheder i Erindringen, men vi kan ikke tilbagekalde de gyldne Øjeblikke, som vi forsomte at gore Brug af. De er tabt for evigt. Dog, dersom vi vaagner af vor Dvaletilstand og ser, hvorledes det staar til med os, lad os da ikke spilde mere Tid med at se os tilbage, men lad os tage fat straks paa at oprette det forsomte ved ivrigt og ihærdigt Arbejde. Lad os begynde i Dag, thi vi véd, at den storste og vigtigste af alle Dage er Dagen i Dag. Dersom vi lever i Overensstemmelse med Guds Lov i Dag, vil det være meget lettere for os at gore det i Morgen. Og dersom vi vil anstrenge os til det yderste i Dag, vil Arbejdet i Morgen blive let og behageligt. Thi »hvad i Morgen skal blive, afhænger hovedsageligt af i Dag«. »Du ser, at Troen virkede

sammen med hans Gerninger, og ved Gerningerne blev Troen fuldkommet.« (Jak. 2: 22.)

Dersom vi onsker at modtage de Velsignelser, der holdes i Beredskab for den flittige og stræbsomme Tjener, da maa vi erhverve os Kundskab om de forskellige Love, hvortil disse Velsignelser er knyttet. Endvidere maa vi efter yderste Evne bestræbe os paa at adlyde de Love og Befalinger, som Gud har givet til Menneskene. I en Aabenbaring til Joseph Smith sagde Herren: »Se, Herren kræver Hjertet og et villigt Sindelag; og den, der er villig og lydig, skal nyde Landets Goder i Zion i disse sidste Dage.« (Pag. Bog 64: 34.) Herren har lovet at velsigne os, dersom vi adlyder ham og holder hans Befalinger, og Herren svigter aldrig sine Lofter. Lad os derfor lære, hvad Herren forlanger af os, og lad os prøve paa at gore hans Vilje af hele vort Hjerte, Sind og Styrke. »Men naar vi gore det gode, da lader os ikke blive trætte; thi i sin Tid skulle vi hoste, saafremt vi ikke give tabt.« (Gal. 6: 9.)

LIGE FOR LIGE.

Alt for mange Mennesker er tilbøjelige til at ville betale ondt med ondt. Ved enhver Lejlighed, naar en tænkt eller virkelig Forurettelse er begaaet, siger de til sig selv: Det skal du faa betalt. Og de er ikke tilfredse, for de *faar* det betalt.

Det er meget bedre at hæve sig over al denne Slags »Tilbagebetaling«. Læg ikke det mindste Mærke til en lunefuld Nabos fornærmende Stikpiller. Tag Vare paa dine egne Affærer med et Smil, fuldstændig uberort eller upaavirket af dennes Goren og Laden. Hold dig hævet over at fole dig fornærmet eller at indrømme, at han er i Stand til at volde dig Smerte.

Dersom nogen overfuser dig, da bliv ikke ophidset; frem for alt, svar ikke tilbage med samme Mont. Lad den anden be-

sorge al Udskældningen og bruge de ved saadanne Lejligheder almindelige Kraftudtryk. Medens han har Ordet, er det din Opgave at forholde dig rolig; at nøjes med at lytte i et saadant Tilfælde, er en god Fremgangsmaade. Din Selvbeherskelse kan udrette Vidundere ved Stridens Bilæggelse.

Dersom nogen begaar en slet og nedrig Handling imod dig, prøv ikke paa at gøre Gengæld. Det er aldeles ikke nødvendigt, thi hans daarlige Handlinger vil komme tilbage til ham lig en Bumerang. De vil betale ham tilbage langt mere eftertrykkeligt, end du nogensinde kan vente at gøre.

Dersom du træffer nogen, der opfører sig, som om han ønskede at monopolisere alt Had, Ondskabsfuldhed og Misundelse, da lad ham gøre det af Hjertens Lyst og forsøg ikke paa at berøve ham noget af hans slet erhvervede Gods.

Dersom en af dine Kære er gnaven og umedgørlig, da gør dit bedste for at bære over dermed. Lad ham eller hende gnave og mukke; du har i Sinde at forholde dig rolig og vente, til den lille Sky passerer forbi den Persons aandelige Sol og igen lader Tilfredshedens og Glædens Solskin oplyse Sindet. Du kan ikke sætte din egen Lykke paa Spil ved at lade dens Skygger fordunkle din Kærligheds Lys eller fordærve dine Følelsers Beskaffenhed.

Husk paa den uomstødelige Lov »Lige søger Lige«. Dersom du altsaa tænker gode Tanker, siger venlige Ord og udfører gode Gerninger, da maa du nødvendigvis trække til dig alt det gode, der er i din Nærhed, og blive bedre og lykkeligere derved.

»Liahona«.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen)